

သံသရာဒရီးသုတ်ပထမ

ဒီဂီတ - မင်း

သုက ကျမခါးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် . . . အပေါ်သို့

မြှောက်လာအောင် ဆွဲမလိုက်ရာ ကျမခါးကို ဟန့်ပင်စိုက်

၍ ထောင်နေပြီ ကျမဖင်က မိုးပေါ်သို့ ထောင်နေပါသောသည်း

ဤစာချိန်တွင်သုက မတ်ကတ်ရပ်ပြီး ကျမတင်ပါးဆွဲနှစ်လုံးကို

ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲဆွဲပြီး ဆောင်လိုးနေသဖြင့် အင်မကန်ခံသို့

ကောင်းပေသည် သို့ပေမဲ့ရှင် . . . ကော်တော်တော် ပင်အနီးပါး

သည် ကျမဆောက်မတ်အပေါက်ထဲသို့ သွလုံးခြိုးဝင်လိုက်

ထွက်လိုက် လုပ်တဲ့အသံမှာ ဖွတ်ရွတ်ဖွတ်ရွတ် ဖြည့်နေတာဟာ

ကျမတော့တော့ အရသာတစ်မျိုးပါဘဲရှင် . . .

သုကလဲ တော့ရာဝ အတော်ကြီးပုံဘဲရှင် ကျမဟာ အသံ

ချင်လာက်ပြီးသွားပေမဲ့ သုကမပြီးသေးဘူး ပါဟာလဲ သူတုတ်

ပြီးတယ် မပြီးဘူးဆိုတာပြောလို့ . . . သိရတာပေါ့ . . .

သုကလဲ နောက်ထပ်အလိုးကြမ်းလာပါသည် သူကြမ်း

သမျှ ကျမကလဲ . . . ခပ်တောင့်တောင့်ဘဲ အပေးနေသဖြင့် သုက

ခိုက်ရှိသမျှ လိုးပါတော့သည် ဤတွင် အောက်မှ အထားသော

အခါးအနီးများ ပြိုလဲကျကုန်ပါတော့သည် ပြိုလဲကျပေမဲ့

သုကလဲကို ရပ်မပြတ်ပါ . . . ကျမကလဲ . . . မှလှအနေအထားအ

သုကာ၊ ဟင်း၊ အင်း၊ တင်း၊ တောင်းလိုက်တာ
အသက်ရယ်၊ လိပ်တောင်းတာ တောင်းတယ်ဆိုပြီး သုံးချက်
လောက် ပြစ်လို့ချတာ၊ ငြိမ်တုသွားရာ တုမတော့ပေါ်ဘူး
ထပ်ရက်ခိုင်းနေပါသောသည်း

ကျမအဘို့ဆိုလျှင်လဲ ငြိမ်၍မိန်းကား နိမ့်ရစ်သွားပါ
သည်၊ သူလီးတထွက်သော လရည်များနှင့် ကျမတောက်မဟာ
ထွက်တဲ့ အရည်များဟာ ကျမပေါ်ငုံချွန်ကွင်း စီးစိမ့်ကျနေပါ
သည်၊ ခုလို စီးကျနေတာကိုလဲ အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်နေပါသော
သည်၊

ကျမတောင်းတနေတဲ့ ချစ်၊ အရသာကို ကိုကျော်
ထွန်းထက်၊ ကိုသစ်ဆန်းက၊ ပန်းဦးပန်လိုက်ပေတော့၏၊

ဒီလိုနဲ့ပင် ကိုသစ်ဆန်းနှင့် တွေ့သောည အမှားကြီးမှားမှ
ကြတော့သည်၊ ထို့ညက ကိုသစ်ဆန်း၏ အကြံပေးစက်လှစွာ
နှင့်ပင် ကျမတကိုယ်လုံးကို အားရအောင် ဆုံးသတ်ချွန်လှပေပြီ
နောက် နံနက်မိုးလင်းတွင် တွေ့အိမ်ဆို့ လိုက်ပို့ပေးပါသည်၊

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျမသည် မိမိအဝအပျော် ပြောသ
တို့မှ အပြစ်တင်လိုစိတ် မရှိတော့ပေ၊ သို့ရာတွင် ကံတရားက
ကျမအဖို့ ပင်ကြီးမားစေရန် နိမ့်မန်တီးထားလေသလား၊
မသိတော့ပေ၊

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုသစ်ဆန်းနှင့် ကျမတွေ ပြန်ပါ
သည်။ ကိုသစ်ဆန်းက ကျမကို သူ့အနေနှင့် ကြောရုံကြံခြင်း
ဟုတ်ပဲ လက်ပုပ်ယူမည့် ဖြစ်ကြောင်း သတိပြောလာပြန်
တော့ ကျမကလည်း နှစ်သိမ့်နေပြန်ပါသည်။

အသက်ရပ်၊ ကိုသစ်ဆန်းက လွန်ခဲ့တဲ့၊ စာချိန်
တွေထဲက၊ ချစ်ခြင်းနိုးပါတယ်လို့၊ ပြောခဲ့ပြီ ဟုတ်လား၊
အသက်ကလည်း ကိုသစ်ဆန်းကို ချစ်သလို့၊ ချစ်တာဘဲ
ဟုတ်လား၊ ကိုလေး၊

ကိုလေးကလည်း ပြီးစပ်တဲ ပြောတာမဟုတ်၊ သူလတ်
ကလည်း ကျမတို့နှစ်ယောက်ကို ဖော်လိုက်ပါတော့သည်။
ပြီးတော့ ကျမတို့ကိုယ်ပိုင်းလေးကို လွှဲရင်ခွင့်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ
ကျယ်ပြန့်စွာ ဖုတ်လေးများကို ဝတ်စားစွာ နှစ်ခြိုက်နေပါတော့
သည်။

လူချိုသားတို့က ခက်လှပေါ့၊ သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သား
နှင့်ကိုယ်ဖြစ်စေ၊ အခုတော့ ကိုလေးနှင့်နီးနေပါသည်။ အထူးသ
ဖြင့် ချစ်ခြင်းနိုးခြင်းကလေးတို့ကလေးတို့ကို အခုတော့ ခိုက်ကို
ထပ်မံတန်းလှန်နိုင်သော မိန်းကလေးမျိုးကား ချားလှပါတော့
သည်။

ကျမကလည်း အသက်လို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုသစ်

ဆု၊ တ။ . ကျမအား လက်ရံ . လက်ရံဖြင့် သူ့ရင်ခါင်ထဲတွင်
ထိုင်သလို ချယ်လှဲသုံးသတ်နေပါတော့သည်။

ကျမမှာ သူ့ရင်ထွက်ထဲတွင် မျက်တောင်လေးစင်းကာ
ပိုက်မဟုတ် ပြစ်နေရပြန်ပါတော့သည်။ သူ့နှင့်
ကျမတွေ့ကြရသော နေရာသည် ဆိတ်ကွယ် လုံခြုံသော
နေရာဘက်၌ ပြစ်နေပါတော့သည်။

သူနှင့် ကျမနှစ်ယောက်လဲသာ ရှိနေပါသည်။

တစ်ထက်တစ် ရမှတ်စာရိန်များသည် နှစ်ဦးစုလုံး
ဘက်လာပါတော့သည်။

ချစ်တယ် . . . ခင်မင် . . . အသက် . . .

ချစ်လို့လဲ ခုမောင်တို့ကို လိုက်လျောနေတယ် မဟုတ်
ဘူး . . . ကွယ်

ကျမအင်ကျီများကို ချွတ်ပေးပါသည်။ နောက်ကျမလည်
ချည်တို့ ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ဟိုယ်လုံးတီးမယ်လေး ဖြစ်သွား
ပါတော့သည်။ ကျမကို ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်စိပ်ခိုင်း
ပါတော့သည်။

သူသည် ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ သူ့အင်ကျီများကို
ချွတ်နေပါတော့သည်။ အကျီများကို ချွတ်ပြီးနောက် သူလည်ချည်
ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရာ . . . သူပေါင်ချိန်မှ တိုးထိုး . . . ထောင့်

အသစ်နှင့် ခပ်ကပ်တော့ကပ်တော့ကပ်ဖြင့် သူလီးကြီးက ပတ်
တောင်နေပြန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် မျက်လုံးများသည် သူလီးကြီး၏ အရောင်တလက်
လက်ဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။ သူသည် ကျမရဲ့ရှာလို့ တလှမ်း
ခြင်း လှမ်းကာ တီးလာပါသည်။ ဤတွင် သူလီးကြီးဟာ ရွှေကို
ကနီးမတ်စွာ ရှင်းခါနေပါတော့သည်။ ကျမကြည့်ပုံမှာ တကွာ
လွှတ်ကလေးဖြင့် ချစ်သူတစ်ယောက်၏ အင်္ကျီအစိတ်အပိုင်းများကို
ကားရပါရ လို့ချင်မက်စရာသောစိတ်ဖြင့် ကြည့်သော အကြည့်
မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အလည့် ကျမတော့ကပ်ဖုတ်နှင့် နှိပ်ချားပါ တတိယ
လုံးကို အရောင်တလက်လက်ထွန်နေသော မျက်လုံးများနှင့်
ကြည့်နေပါတော့သည်။

ကျမအိပ်နေသော ဘုရားနားရောက်တော့ သူလီး
ကြီးဟာ ကျမအိပ်ရာ ကပ်တင်စောင်းတွင် တင်နေပါသည်။

ကျမလည်း သူ့ဘက်ကို ချောင်းကာ ယောက်ျားတစ်ဦး
ရဲ့ တန်ဆာကို ဤအကြိမ်တွင် ကျကျနုနုမြင်ဘူးတွေဘူးသဖြင့်
အားရစကောင် ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

အသက် ၁၂ နှစ် ကိုယ့်ကာကြီး ကြီးဘူးလာဟင်၊
မသိဘူးလေ။ တခြားယောက်ျားတွေကော ဒီလိုဘဲ

မဟုတ်လား...

ဟိ... ထဲ တယ်တုတ်မလဲ... အသက်ကိုယ်ယာကြီး
တလွင်ခိုတယ်၊ ဒါမှတိုယ်ယုတ် မိန်းမဟာ သဘာကြတယ်၊
နိဗ္ဗာန်ပြီး... တို့ဟာလို့ကို အလွတ် ဘယ်ဒိန်းပြန်ပြန်လမ်း
ကွာရတာတဲ၊ တိုယ်ယုတ် မဟာဆိုရင်လည်း တယ်တော့
သင်ငယ်မနေတော့ဘူး... ဒုတိ အသက်တောင် မောင့်ကို ချစ်
နေပြီဦး မဟုတ်လား...

ကိုယ့်ဟာကြီးဟာ အရားရစရာကြီးဘဲနော်၊ ပြောလေ၊
ဒါနဲ့တော့၊ ဘယ်သိနိုင်မလဲ...

တောင်မလဲ... မညာနဲ့နော်...

ဘယ်က ညာနေလေလဲ... သူများကို အရက်မူးတောင်
ကုန်ထားတာကို...

ဒါကလည်း အသက်ကို အုတ်လွန်းလို့ ကြံရတာပါကွယ်၊
ဒီတစ်ခါတော့ အသက်အနေနှင့် မိခင်ယောင်ရှင်ဘဝကို ရောက်
တော့မှာမို့၊ ဆီဘူးဝယ်၊ လာနိုင်တောင် ကိုယ့်ဆန်ပြုလေ့မလဲ
နဲ့နော်... အသက်၊

မောင်သဘောဘဲလေ... အသက်ဘယ်ဟာ မောင်
သက်ထိမှာ မဟုတ်လား...

ကဲ... မှတ်ထားနော်... လင်နှင့် မယားလို့ ပြစ်လာရင်

ခြင်ထောင်ထဲမှာ ခြင်ထောင်စကားဘဲ ပြောရမယ် ဝါဟာ အစ
 ကစချက်ဘဲ၊ ခြင်ထောင်ထဲမှာ ပွဲရေးကြေးရေးစကား ပြော
 လို့မဖြစ်ဘူး။ . . . ထမင်းစားရဲ အကြောင်းလည်း မဖြစ်ဘူး၊ သူ
 နေရာနှင့်သူ ပြောရတာ အသက်ရဲ့၊ ကဲ. . . မောင်လီးကြီးကို
 ကိုင်စမ်း၊ ကဲ. . . ဟုတ်ပြီ. . . ပြေးပြေးခြင်းပွဲမှာ တချက်ချက်
 ပျံ့ချက်ဆုတ်ပေး ဆုတ်လျက်ရင်လည်း အသက်အောင် ရှောင်
 ဟိုက်ပြီး လုပ်၊ အဲ. . . ဟုတ်ပြီ၊ နေအုံး ကိုသစ်ဆန်းကုတင်ပေါ်
 တက်လို့က်အုံးမယ်. . .

သူက ကိုတင်မောင်မှာ ပက်လက်လန်တိပ်လိတ်ပါသည်။
 သူ့လီးကြီးက ခေါင်းရင်းဘက်ကို ပြေး၍ တန်းမက်နေဝါတော့
 သည်။

အသက်

မောင်

အော်အော်မှာ ဟိုပြီ၊ မောင်လီးကြီးကို အသက်သ
 အော်ကြသလို ခုတ်ဆွဲမေးမန့်. . . ပိုပြီး သောင်လာလိမ့်မယ်၊
 မာလဲဟာလဲဟာလိမ့်မယ်. . .

သူ့လီးကြီးကို ကန့်မလက်ပေါ်နဲ့နဲ့လေးနှင့် ကိုင်တွယ် ထိ
 မိသည်တွင် သူ့အသံပေး မပြောပျက်ပါ။ ကျွဲအေးနေနှင့်
 တော့ကျင်စက်နှင့် ထိသလို၊ ဝါမဟုတ် ကတော့ရာရုပ်ကလေး

နှင့် ကာစားကာ လုပ်နေရသလိုဘဲရှင်။

အသက်။

နှစ်။ ရှစ်။

သူတစ်ယောက်က ကျမအသံပါ တမျိုးဖြစ်နေပါသည်။

မောင်ဟာကြီးကို ပါးလေးနဲ့ ပွတ်ပေးပါဦးကွယ်။

သူလေးကြီးကို အားရပါးရ နှစ်လိက်ရုံလိုက် နှုတ်ခင်း

ရသေးနှင့် ပွတ်လိုက်ဖြင့် ကျမရာဂဗိတ်များမှာ ပြင်းတန်လာမိ
ကာသည်။

သူလေးကြီးကို လက်တစ်ဘက်က ကိုင်ပြီး ကျမပါးနှင့်

သူလေးထိပ်ဖြင့် ခပ်ပိတ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ပွတ်ပေးနေရာ သူလိပ်

နှုတ်ကလေးလည်းကောင်းများ ကျပါးလေးကို စို၍ ပေးကျန်လာ

ပါသည်။ ခုလိုခိုနီမျိုးတွင်တော့ ကျမပါးလေးကို ခိုပွင့်အလှဆီ

လိင်းရသလိုပဲပေါ်ရင်။ . . ခုလို အတွေ့နှင့်ကြုံသော၊ မိန်းမ

ဆိုတဲ့ . . ကျမတို့လို သတ္တဝါများဟာ ယောက်ျားအတွက် ဘာမ

ဘဲ လုပ်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူခေါင်းရင်းဘက်တွင် ကျမမင်းကို ပေးကာ ပုဆိပ်တုတ်

ပြီး သူလေးကြီးကို ကျမဗိတ်သဘောကြ ကာစားနေရာကဖြင့်

သူလက်တလည်း ကျမစောက်ဖုတ်ကို လက်ညှိုးတံချောင်းလုံး

ထိုးထွင်းထည့်ကာ ဓမ္မနှောတ်ကာစားနေပါတော့သည်။ ကျမတ

ခါကြမ်းကြမ်း သုလိတို့ ဖြစ်ညှပ်ပွတ်သုတ်လိုက်လျှင် သူက
လည်း ကျမဟောကံဖက်ကို ဆွဲဆုတ်ပြီး သူလတ်ညှိုးက ဆောင့်
ခေါင်ခံ့ခံ့လို့ကံ ဖောက်ကံကိုလည်း လက်ညှိုးကလေးနှင့်
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလေး ကုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူက ကြမ်းကြမ်းဆွဲလိုက်သည့်အခါ ကျမတင်ပါတစ်ခု
လုံး သိပ်သိပ်ပါ၍ လျှပ်စွားနေခဲ့ပါသည်။

ကျမတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်လာ
ရပါခဲ့တာမို့လည်း သူက ကျမတင်ပါကို ဖြောက်၍ သူ့မျက်နှာ
ဖေါ်သို့ ဘာလိုက်ပါသည်။

ကျမတလည်း အလိုက်သင့် သူ့မျက်နှာ ကဘတ်တစ်
ချက်တွင် စူးထောက်၍ ဝတ်ပြီး သူလီးကြီးကို လက်တစ်ဘက်
ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျမပါဖြင့် ထိပ်ဖူးကို ဖွတ်လျှော်သွားပင်။

အသက်... မောင်လီးထိပ်ဖူးဝတ်ပြီးတို လျှာနဲ့ ရုတ်သေး
ပါလားဟင်။

ကျမလည်း သူလီးအရေခွံကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့်
အောက်သို့ ဆွဲချကာ သူ့ဝတ်ကြီးကို လှည့်ပါတ်၍ ထိပ်ဖူးအရံ
လေးကိုပါ လျှာနှင့် ယက်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူကလည်း ကျမ
တောက်ဖုတ်အထဲကို သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးစပ်ကိုသွင်းကာ လတ်
နှစ်ဘက်က ကျမတင်ပါဆွဲနှစ်ခုကို ကိုင်ပြီး စောကောဝိုင်းသလို

လွှတ်ပေးတာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးများနှင့် ပွတ်တိုက်ပေးပြီး သူ့မျှား
များကလေးက ကျမစောက်ဖိဖူးထိပ်ကို ခပ်သွက်သွက်လေး
ရိုက်ပေးသိုက်သည့်အခါတွင် သူ့ပါးဝပ်ကို ဝိတပ်၍ ညောင်သ
ရက်သား ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျတေ သူ့လီးကို စုတ်လိုက်သည့်အခါ သူ့ခါးဟာ
ဗျာမိုက်ကို မြှောက်တက်လာပါသည်။ ကျမကလည်း သူ့လီးကြီး
ကို ပင့်ပြီး ချုပ်လိုက်ပါသည်။ ကြာလာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး
မနေနိုင်တော့ဘဲ တကွာတော့တွဲ ခေါ်တွဲ ဆဲလာပါတော့သည်။
သည့်နှုတ်တွင် သူ့သတ်နှင့် ကျမတင်ပါးနှစ်ဘက်ကို တိုင်ပြီး
ဘို့ကိုပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပါတော့သည်။ ကျမသည် ဗက်လက်
လန့်ရက် ဖြစ်ကာ စူးနှစ်လုံး ထောင်ရက် ဖြစ်နေရာ သူသည်
ဆောင်ဆောင်ထိုင် ကျမနှိနှစ်လုံးကို သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ချိတ်
ဆွဲပြီး ကျမစောက်ဖိတ်ထဲကို သူ့လီးကြီးကို ဆောင့်ဖို့လွှင်းလိုက်
ရာ . . . အဆုံးဝင်သွားပါတော့သည်။ ဆုံးသည်နှင့် သူ့နှုတ်ဖူးက
ကျမအေးတိုင်းသား ထိသွားရာ . . . ဒုတ်တန့် ဖြစ်သွားပါသည်။
သူလည်း ကျမစောက်ဖိတ်ကို ၃၅ ချက်လောက် ဖားရုံပါး၍
ကောင့်လွှဲပါသည်။ ကျမကလည်း ဖားရုံပါး၍သဖြင့် သူ့လီးကြီး
ကို စောက်ဖိတ်ဖားဖြင့် တင်းနေတော့ ညှစ်ခွဲပေးပါသည်။
အသက် . . . မောင်လရည်တွေ ထွက်ကုန်ပြီ . . . အင်

အပ်၊ . . . တာဝ်၊ . . . တာဝ်၊ တာဝ်၊ . . . သူလည်း ကျမပေါ်မှ လေတွေ
ပေါ်တွေ. . . သိတာ နိတ်ရှိသယောက် အားကုန်ဆောင်လိုက်
ညောက်လိုက်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျမကလည်း သူ့ခါတို့ ဆွတ်
ဖြစ်ညှိပြီး ကျမပေးထားတဲ့ကို သူလီးပြီးနှင့် တွာထွက်ပသွား
အောင် ကပ်လိုက်ပြီး ကော့တင်ပေးနေမိပါတော့သည်။ ပြီး
နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ကျသွားကာ လက်ပြစ်ခြေပြစ်ဖြင့်
သူနှင့် ကျမနှစ်ယောက်စလုံး မှိန်းပြီး ဝိမ်ယူ၍ စာရသကို
တဖြိုင်ဖြိုင်ခဲနေမိပါတော့သည်။

ထိုန့တ်ပင် အဲဒီနံ့ကော့က တုရွေရွေကုန်ဆုံးခဲ့ကာ နှစ်လ
မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျမအတွက် ရင်လေးစရာ တစ်ရက်ကား
ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ တခြားကော့ မဟုတ်ပါ။ . . . ကိုသစ်
ဆန်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်မိခဲ့သော စာပြစ်စက်ဖြစ်သော
ကိုရားလက်ပန်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိုးအမြစ် ပေါ်ကြသည်နှင့် တဖြိုင်နုတ် ကျမသည် တစ်
နေ့တွင် ကိုသစ်ဆန်းအား တွေ့နေပြောနေရာတွင် ဒိုန်းတွေ
လျက်အကြီးကောင်းကောင်းပြောပြကာ အမြန်ဆုံးလက်ထုပ်သို့
လောင်းပန်ရပါတော့သည်။

ဤတွင် ကိုသစ်ဆန်းရဲ့ ဖာမကလာသည်၊ တယ်လိုမှ
အားရစရာမကောင်းသည်ကိုတွေ့ရပါတော့သည်။ သူသည်

စတာ:တစ်ခွန်းမျှ ပင်ပြာဘဲ ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျမ
သည် အားမလို အားမဖြင့် သူပုဒ်ကို ဆွဲလှုပ်မိပါတော့သည်။

ကြည့်စမ်းအခုမှတာဝိုင်မနတာလဲ။ ဒီမှာဖြင့် ခေါင်းမီး
တောက်နေပြီ။ သူကတော့ အေးစက်စက်နဲ့။

ထိုအခါမှ ကိုသစ်ဆန်းက အသံထွက်လာပါသည်။

အေးစက်စက်မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ရယ်၊ ကိုသစ်
ဆန်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ။ စဉ်းစားနေတာပါ။

ဘာများ ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားနေရအုံးမှာလဲ ကိုသစ်
ဆန်းရယ်။ ရှုပ်ကတိတတိုင်း ကျမကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့
လိုက်ရုံရှိတာပေါ့။

ကျမကလည်း။ ကိုယ်လိုချင်ရာကိုသာ။ ဆွဲပြောရ
တော့ ပါသည်။

ဘယ်နှ့်လဲ တိုသစ်ဆန်း။ ကျမတို့ ရှင်းရှင်းဘဲ
ပြောစမ်းပါရှင်။ ကျမတို့ လက်ထပ်နိုင်မှာလား။

ခက်တယ်။ အသက်ရယ်၊ ကိုသစ်ဆန်းက အသက်ကို
လက်မထပ်သေးဘူးလို့။ ဘယ်သူက ပြောရသေးလို့လဲ။

ဒီလိုဆိုလဲ သွားကြစို့လေ။ လာ။ အခုပဲ အရေးပိုင်
ရုံးတို့ သွားပြီ။ ချက်ချင်းဘဲ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်လိုက်ကြ
မယ်လေ။

ကျမက ကပ်စိနှစ်ပင် မဆိုင်သဖြင့် သူလတ်ငမောင်းကို
ဆွဲပြီး ခြောက်လှိုက်ရာ ကိုသစ်ဆန်းမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွား
တော့သည်။

ဟာ... အသက်တလဲကွယ်... ဒီလောက်အရင်လို့လို့
ကလဲဖြစ်တဲ့မလဲကွယ်... ကိုသစ်ဆန်း စီစဉ်ပါရစေအုံး နော်.

ဒါဘဲနော်... ကိုသစ်ဆန်း... အသက်ကိုကြောရုံကြ
ကာမဟုတ်ပါဘူး... တကယ်ချစ်လို့... ကြတာပါဆိုတဲ့...
စကားကိုတော့ မေ့မပြတ်လိုက်ပါနဲ့... အသက်ကလည်း ကိုသစ်
ဆန်းကားကို ယုံကြည်လို့ တကိုယ်လုံး ပုံအပ်ခဲ့ပြီး မဟုတ်လား။
အသက်ဘဝဆုံးအောင်တော့ မရုတ်စက်ပါနဲ့... ကိုသစ်ဆန်း
ရယ်၊ နှမချင်းစာနာပြီး အသက်ကို သနားပါရဲ့... ၊

ယောက္ခိကတော့ တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်ပြီး ပုံအပ်မိခဲ့သော
မိန်းမသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပျက်စရာစက်လတ်ဖြင့် ကိုသစ်
ဆန်းကို အသံနားခံရပါတော့သည်။

ကိုသစ်ဆန်းကလည်း ထိုအခါမှ ကျမစား တကယ်ပင်
လက်ထပ်ယူပါမည်ဟု ထပ်မံကတိပေးပါသည်။

သို့သော်လည်း လူခုလောလောဆယ်တော့ မပြန်နိုင်
သေးကြောင်း၊ သူအိပ်ကို အသိပေးရအုံးမည် စသည်ဖြင့် ကျမ
ကို တတွက်တွက်နှင့် ချောမောနှစ်သိမ့်ပါတော့သည်။

ကျွမ်းကျင်လည်း တတ်တည်ပါရန် အဟန်တန်မှာပြီး
နောက် စိတ်ထဲတွင် တစုံစွမ်းစွမ်းနှင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

သို့နေသည်တား ကျွမ်းကျင်စွာ စိတ်ထဲတွင် အခဲတားရ
ဆုံး ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အကြောင်းတား ထိုညနေမှာပင်
ကျွမ်း ကံသို့ ဧည့်သည်တော်ယောက် ဆရာကလာသောကြောင့်
ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုဧည့်သည်မှာ အခြားမဟုတ် ဆရာ
ကိုကျော်ထွန်းသာ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်လာသည်ဆို၍ ကျွမ်းက အိမ်ခန်းထဲတွင် ခွေ
နေရာက ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာကိုကျော်ထွန်းဖြစ်နေ
ခြင်းကို တွေ့ရသွင်း ရုတ်တရက် ကောင်းမပြေနိုင်ဘဲ၊ ကြောက်
ကြည့်နေလိုက်မိပါလေသည်။

အသက်... နေတောင်းတယ်နော်... ဆရာပီနဲ့ဘဲ
ပြန်ရောက်လာတယ်...။

ဆရာကိုကျော်ထွန်းက ကြင်နာသော အပြုံးနှင့် ကြည့်
ကာခေါ်ခေါ်ဆက်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကျွမ်းရှင်ထဲတွင် ဘဝိန်းမိန်း
သို့နေရာက ကမ္ဘာသရာ စိတ်တည်ငြိမ်နေမည် ကြိုးစား၍ ကြိုး
ကား...

ဪ... ဟုတ်လား... အင်းလေ... ကောင်းတောင်
ပြန်ဖွင့်တော့မည်ဟု ဆရာကတော်ကကော တစ်ခါလဲ

ခေါ်မလာခဲ့ဘူးလားဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။
 ဆရာသည် ကျွမ်းမေးသည်ကို ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေပါ။
 ကျွမ်း မျက်နှာကို အမဲမဲခပ်ခပ်သလို စေ့စေ့ပြီး ကြည့်နေပါသော
 သည်း။

ပြီးမှ ညစ်သာစွာ ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းကို ဖြေးညှစ်စွာ
 ရှစ်ပြလိုက်ပါသည်။

ဆရာမှ ခေါ်လာရာ ဆရာကတော့မရှိပါဘူး။ . . အ
 သက်ရယ်။ . .

သွေရကားကြောင့် ကျမခံစားလိုက်ရသော အံ့အားသင့်မှု
 ကို ကျွမ်းသည် လုံးလုံးလျှားလျားစွဲကွယ်၍ မထားနိုင်ပါ။

ကိစ္စ . . . နှို . . . ဆရာ ပြန်သွားတုန်းကတော့ လက်ထပ်
 တော့မယ်ဆို။ . .

ဟိုကြံတော့ ဆရာက ကမင်တကာနဲ့ စေ့စပ်ထားတာ
 ဝို့ မျက်စိပစ်လိုက်ပါလို့မယ်။ . . အသက်။

ကျွမ်းသည် လူဆူချက်များနှင့် အထိမ်းမှားမှားယွင်းနေပေ
 တော့သည်။

ကိုကျောထုန်းသည် ညစ်သာသော ဓားဖြူးကလေးဖြင့်
 ကြည့်လိုက်ပြန်ရာက . . . အကြောင်းကွတ် ဆရာအသက်ကို
 အားအေးအေးအေးအေး ပြောပြချင်လှယ် အသက်ကို ပြောရာ

စကားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ။

ဆရာနဲ့... ဆယ်ကံပြောစရာ ရှိတာတွေကို အားလုံးဘဲ
ပြောခဲ့ပြီတဲ့... ။

ကျမ ပြန်ဖြေလိုက်သော အသံသည် စိတ်နာကျည်
သော အသံကလေးကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်၍ မထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်
သွားပါသည်။

အဲဒါကြောင့် ဆရာပြောချင်တဲ့ စကားတွေ ရှိနေတယ်
ဆိုတာပေါ့ကွယ်... ။ ဝီလီလုပ်ပါလား... ဆယ်ကံရယ်၊ နေပြီ
မို့ ကြတော့ ဆရာနဲ့ ခုရားတွေ လိုက်ဖူးတာပေါ့၊ အသံနဲ့
လူကြီးတွေထံ ဆရာခွင့်တောင်းပေးပါမယ်။ ။

ကျမမှာ ဘယ်လိုပြန်ဖြေချမည်ကို မသိတော့ပါ။ ဆရာ
ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဆီနားလည်ချင်ပေ
မည်။

ကဲ... ဆရာကလဲ ဆရာကြီးတို့ သွားနွှတ်ဆက်ရင်းမှာ
မို့ ပြန်လိုက်အုံးမယ်။ ။ တုတ်လား၊ မနက်ဖန်မနက်ကို ဆရာ
လာခေါ်မယ်နော်... အသက် အဆင့်သင့်ပြင်ဆင်တောင့်နေ
ပေတော့... ။

ဆရာ ကိုကျော်လွန်းသည် ကျမ၏ သဘောတူညီချက်
ကို ရယူပြီးသည့်အလား ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာပုံ ထပြန်သွား

စောသည့်။

ကျမလှည်း သို့ပြောစရာ ရှိသည့်သို့သည့် စကားများကို
နားထောင်လိုစဉ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရပေသည်။

(...) ကားတွင် အာရုံတဆက်လုံးတစ်ခုအတွင်း
သို့ ရွှေစိကြွကြွ နေရာတွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြ
ပေသည်။

ကျမနှင့်အလုပ်ပါးသူ၊ ရာရာတ ရွှေမကို ဘယ်လိုများ
အားကုသမိခံချိန်၊ ကျမ၏ ဘဝယ်ပင် အံ့ဘားသင့်သော မျက်
နှာဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကမှသာ သာညီကြည်လေးနက်သော မျက်နှာ
ပြင်ကြည့်ကာ။

ဆရာဟာ အသက်ရဲ့... အတွေးလို ဖော်တာမိခံတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါ။ အသက်ကို ဆရာဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်
ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တာမို့။ ဒါကလဲ ခေတ်နာတာ ခေတ်နာဖြစ်
သွားခဲ့တာ။ မှန်ပေမဲ့ အသက်ခံလိုက်ရတာက မသတိသာလှ
ဘူးဆိုတာ ဆရာနားလည်ပါတယ်။ ဆရာပြောနေတာ အသက်
နားလည်တယ် ဆရာကလေး။

ကိုကျော်ထွန်းသည် ပြုံးခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များကို တင်ပြဖြေ
ရှင်းနေပါကောသည့်။

သိက္ခာတွေက ပြီးခဲ့ပါပြီ. . ဆရာရယ်. . ခုမှပြန်ပြော.

ဟိလဲ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး. .

အကြောင်းထူးပါတယ်. . အသက်ရယ်၊ ဆရာအများ
သိတာကို ခုတော့ ဆရာကောင်းကောင်း နားလည်ပါပြီ.

ကိုယ်ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားကို ပြတ်ထားလိမ့်ရာမှာ
ကျွန်ုပ်တို့တို့တို့ ညင်သာစွာ လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ လို
ရောက်ပါ.

ခုတော့ ဆရာက အဖြေရနေပါပြီ၊ တခြားတော့ မဟုတ်
ဘူး၊ အသက်ကိုချစ်နေမိပြီဆိုတာဘဲ၊ အသက်ကို ဆရာလက်
ကောက်ချင်တယ်။

ကျွန်ုပ်တို့တို့ တလိတ်လိတ်လှိုင်းလှိုင်းကြီးများကို ကက်
သည့်ခဏလေးများကို ဘယ်လိုမျိုးပြုရမည် သိတော့ပါ ချစ်လို့
မိ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါတော့. . ကျွန်ုပ်တို့တို့ ကို
တစ်ခုတည်း၏ အချစ်ကိုပြင်းပြလွှာသော လိုချင်မှုကိုဖြင့်
တောင်းတစ်ခုတည်းပါသည်။ သို့သော်လည်း လိုအပ်ချက်ကို ရေခဲသေ

သေတော့ ကျွန်ုပ်တို့အသက်လုံးထဲက ချစ်ခင်ရသော လိုချင်မှု
ထွန်းက သိသိလေးနက်သော ချစ်သောတို့ ဖွဲ့ပေးနေပြန်ပါ
သည်။

ကိုယ်ကျွန်ုပ်တို့တို့တို့ ဘာမျှ မသိရပါ။

ကျမသည် ကိုးကျော်ထွန်း၏ လက်ထဲမှ ကျမလက်က
လေးကို ဖက်ကနဲ ဆွဲနှုတ်လိုက်ကာ မျက်နှာကို ဖုတ်ချော်ကြွေ
ကြွေပါစေအပ် ဖိုချုပ်စိန်ပါစော့သည်။

ဖိုး... အသက်ရှက်... အာကြေးမိုရတာတို့ သရ
ပြောတာကို အသက်မယူလိလားဟင် ခုပြောတဲ့ကားတွေက
သရာအသံနည်းလဲက ထုတ်ပြောနေတာပါကွယ်။

မုံပါကွယ်... ဆရာမ... သုံပါကွယ်... ဝါပေမို့...
ဝါပေမို့... ဘာဖြစ်သလဲကွ... ၂

ကျမသည် ချစ်ချစ်ဆွဲဆွဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ
ကိုးကျော်ထွန်းထံက ကျမနှင့် ကိုသစ်ဆန်းတို့၏ ပြစ်ပျက်မှုအလုံး
တို့ကို ချစ်လိုက်မကွေ့လိုက်ဘဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါစော့သည်။

ကျမသည် ချစ်ချစ်ဆွဲဆွဲ အသံအား ဟွန်ဟွန်နေပါစော့သည်။

ကိုးကျော်ထွန်းအပြာစုံ အလှူနီဟာသာ စိတ်ဆိုးဝမ်းနေတန်
ဖြင့် တွေ့တွေ့ကြိုးသာချင် အေးနေပါစော့သည်။

ကျမတို့သည် ခိုဝှမ်းထိခိုက်လှစွာနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြပါစော့
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျမသည် ကိုးကျော်ထွန်းနှင့် လုံးဝစာ
တို့မခံခံဝေသာပါ။ ကိုသစ်ဆန်းကိုသာ သွားတွေ့ကာ အပြန်
တိုး လက်ထပ်ဆိုတာ ပူစာမခံမလဲသည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ကျမအသို့ လောကဏ္ဍာန်တွင်
ဆက်လက်မနေချင် နိုင်လောက်အောင်ကို ဆုံးဝါးလာပါတော့
သည်။

ထိုအပြစ်သည် အခြားမဟုတ် ကိုသစ်ဆန်း တစ်
ယောက် ကျမအပေါ်ကို ပြစ်ပြစ်ခါခါကြီး ရက်စက်သွားခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ကိုသစ်ဆန်းသည် ၃-၄ ရက်ပျောက်နေပါသည်။ သူ့ကို
ရှာလိုရာမှ ကျမရာမတွေ့ရာ နောက်ဆုံးသတင်းကြားရှိသည်
တော့ ကိုသစ်ဆန်းသည် သူ၏ သီချင်းမိတ်ပြားများသွင်းရန်
အတွက် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသစ်ဆန်းသည် ဘယ်လိုမှ ကျမကို အကြောင်းမကြား
ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ကျမတာဝန်ကို မယူတော့လိုသဖြင့်သာ ဤ
တို့သို့ ထွက်သွားသည်ဟု အသိပွယ်ကောက်ရန်သာ နှိပ်စပ်တော့
သည်။

ကျမအတွက် မျှော်လင့်ဘွယ်ရာကလည်း ဘယ်လိုမှ မရှိ
တော့ပေ။

ကိုသစ်ဆန်း ထွက်သွားပြီး သုံးရက်မြောက်သော နေ့
တွင် ကျမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပုံတော့သည်။
ကျမအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်မှ ထွက်လာမည့် အရံသည် လော

ကကြီးက ထွက်သွားသွားဆိုပင်...

ထိုနေ့သည် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ရာ ကျမသည် ဘကြီးတို့ လင်
မယားသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သီလယူဥသ်စောင့်ရန်သွား
ကြွေဖြင့် အိပ်တွက် ကျမတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေရစ်ခဲ့
သည်။

ကျမသည် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဘုရားရှစ်ခိုးငါးပါးသီလ
များယူကာ ဦးလှိုက်ကုဏ္ဍိနှင့် မင်္ဂလာကြိုစေရန် ဆုတောင်းကာ
ကျမအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် စာနစ်စောင်တို့ ရေးပေး
သည့် တစ်စောင်ကကျမဘကြီးတို့အတွက်နှင့် ကျန်တစ်စောင်မှာ
ဆရာ ကိုကျော်ထွန်းအတွက် ဖြစ်ပေသည်။

ရေး၍ ပြီးစီးသွားပြီနောက် ကျမကတွက် တစ်ခုတည်း
သာကျန်ပါတော့သည်။ ရှက်စရာကောင်းလှသော ဒီဘဝကို စွန့်
ခွာနိဂုံးသို့ပို့သော ဖြစ်သည်။ ဤပြဿနာကိုဖြေရှင်းလေးဘို့ကား
အဆိပ်ပုလင်းသောလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဟဲ့... အသက်မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့လေ...

အလန်တကြား အော်ဟစ်သောအသံကို ကြားလိုက်ရ
ပြီးနောက် လက်ကြီးကဘာစာက အဆိပ်ပုလင်းကိုင်ထားသော
ကျမလက်ကို ဆွဲညစ်၏ ပုလင်းကို လှုပ်လိုက်ပါလေသည်။

ကျမက မုတ်စေ့များကို စုံမှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်
ရာ ဆရာ ကိုကျော်ထွန်းဖြစ်နေသည်။

မိုတ်လွပါဘိ. . ခင်သက်ရယ်၊ အသေကောင်း. .
မပျောက်ကောင်း. .

ကျမလည်း ကိုကျော်ထွန်းကို ကွဲလိက်သည်နှင့် ချဲ့ချဲ့
၍ ဝိုလိုက်ပါသည်။ သူရင်သက်ကျောကြီးစာတွင်းသို့ ဆွဲသွင်း
ကာကျမခေါင်းလေးကို ပွတ်ပေးကာ ကျမတော့ပြင်ကို လက်
ဟောက်ဖြင့် မက်ပြီး တိတ်ပါ. . ခင်သက်ရယ်၊ သာယာလှ လှပ
လိုက်တာလေ. . ဟင်. . သိသိကလေးသို့တော့တယ်၊ ကိုကျော်
ထွန်းစာရောက်ဦးလို့သာဘဲ။

မဟုတ်ဘူးနာ. . ခင်သက်တာ လူ့ဘဝမှာ နေလို့
မသင့်တော်ဘူး၊ သေပါကလေးရယ်၊ ခင်သက်ကို ခွင့်ပြုပါ။
မသေရဘူး၊ ခင်သက် မသေရဘူး၊ ကိုကျော်ထွန်းတ
ရောက်လုံးနဲ့နေတာ၊ ခင်သက်အတွက် ကိုကျော်ထွန်း တာဝန်
လူတယ်. .

ကိုကျော်ထွန်းချစ်တာက ခင်သက်ရဲ့ မဆန်ရှင်းတာနဲ့
မဆိုင်ဘူး. . ခင်သက်ကို ချစ်တာတစ်ခုဘဲ၊ ကိုကျော်ထွန်းနဲ့
လုံးသားထဲက ပေါက်ဖွားတည်ငြိမ်တဲ့ စာချစ်ဘဲဆိုတာ လုပ်ပါ
ခင်သက်ရယ်. .

အချိန်သည် တုန်ခဲ့ပေသည်။ ကျမနှင့် ကိုကျော်ထွန်း
သည်ရပ်ကွက်ရှိ လူများအနေဖြင့် ချစ်ခင်ကြင်နာမှုရှိကြသော

နေ့မောင်နှင့်အဖြေ သိရှိကြပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျမနှင့်ကို
 ကျော်ထွန်း လက်မထား လို နေသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ လက်
 မထားအရာ မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ ကျမတွင် ကိုသစ်ဆန်းနှင့် ကျ
 လွန်ခဲ့သော ကိုယ်ဝန်ရှိနေသဖြင့် သူက ကျမကို ကာယတံ
 ခြောက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျမလည်း လူသတ်မာရုံ မှီရေ
 ကို မလိုချင်ပေ။ ဒါကြောင့် ဝန်နေတွင်ကိုကျော်ထွန်း မသိ
 အောင် ဝမ်းဆွဲဆရာမနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချလိုက်
 ပါသည်။

ကိုကျော်ထွန်းကတော့ သူ့စာလိုအလျောက် ပျက်သွား
 ခြင်းလို့သာ သိပါသည်။ ယခုလို သိုက်ကျခြင်းအတွက် သူတော်
 တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

ကျမကတော့ ဝမ်းသာနေပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျမချစ်ခဲ့သူရဲ့ ရင်ခွင်အောက်မှ ချစ်စရာသာ
 ကိုဖြည့်ဝစွာ ခံစားရမတော့မည်။

ကိုကျော်ထွန်း လက်တွေ့ချစ်ပုံနှင့် ကိုသစ်ဆန်းချစ်ပုံ
 သည် အတော်ကြီး ကွာခြားလှပေသည်။

ကျမကို လုံးတစွာခါ အင်မတန်ညစ်သာစွာ လိုပါသည်။
 ကျမအသားကလေးတွေ ပွန်းပဲ့သွားမှာ ကျနေတာပဲ။ လက်ခါ
 ကပ်ရုံ ကျမက ကျွတ်၊ ကျွတ်လို့တူတူလုပ်လိုက်တာကိုတဲ

[illegible]

ကမ္ဘာတလည်း ရှင်းရှင်းစွာ ပြောလိုက်ရသည်။ အထဲမှာ
တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့... ခေါင်းအုံးက လွန်နေတာ
ပတ်သွားတာပါလိ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အကြောင်းကတော့
တေးလာပါ။

သုလုံးတာကတော့ လေကြီးထိုး ရှိရိုးသဲရင်း၊ သို့ပေမဲ့
သုလုံးကြီးနာသနားတွေကတော့ ဂိဗ္ဗိပါသည်း၊ ခါတွေကြောင့်
ဦး သုဂံချစ်လို့ ဘားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေရပေတာပေါ့။ ။

တနင်္ဂနွေတွင် စိပ်ယာဝင်းကြွရာ၊ ကျမ်းတော် သွယ်ကြီးကို
ပင့်ချဉ်ပေါ်မှ နေပြီး တိုင်၍ ဆုပ်နယ်နေရာ။

သို့သော်လည်း . . . မိမိတို့သည် . . .
 တို့မကလေး၊ ဆင်ခြေတက်ကာ ကိုယ်လင်တို့ချစ်ခင်
 ရှိစေရမည် . . . ကိုတို့ကျော်ရယ် . . . ခပ်သက်တော့
 ကိုယ်လုံးကို ချစ်တာဘဲ . . . ကိုကျော် ဘာပြောပြောကိုင်
 ရယ် . . .

ကျမက ငွတ်တရွတ်ငိုတကာ ဆူလွှဲချည်ကို ဆွဲချက်ပြု
ချမကတိုင်းနှုန့်လေးနှင့် ပယ်ပယ်နယ်ပယ်ဆုတ်ကိုငိုပွတ်ငိုပ

သုကာသံဃည်း ခုန့်မန့်သိကားကို မပိရုလူလေးပွတ်ကိုင်

ဝေးပါသည်း ကျမော ဆေးဝါးကြွေ လာကံ သုကာတော့ မပိ

အားအေးဘဲရှင် ဆွဲပေမ ကျမမေ့မိမ့်အောင်တော့ လို့

ပါသည်း

သုလည်း ကြာလာတော့ ဝ ကံမ ဝဟသုတနိလာပါ

သည်း

ကျမကို မောင်နှမသည့် ကွက်တွင် စတင်လောကံ

သော လူနီးမောင်နှမဖြစ် လူဟာ၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းတား

မေ့တော့ပေသည်း

အခု ကံမေ့ရီထဲနဲ့ ကျမသည့် တစ်နှစ်ကျော်မျှ

အညှစ်ကုလို့ စိတ်မအနှောင့်အက်ဖြစ်စရာယူ၍ မတွေ့ရဘဲ

ဘဝဟ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရရှိခံစားရပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့ကြရ

ပါသည်း

ကျမတို့တွင် မှတည်းသော လိုတမပြည့်ခဲ့ရသည်

ကံမ

ကိုကျော်ကံမဲ့ ကျမတစ်နှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းခဲ့ရ

သောကံ . ကိုကံနဲ့သွေးသည် ဘယ်လိုမဲ့ဖြစ်ထွန်း၍ မလာ

ခဲ့ခြင်းမင်တော့

ဤကြောင်းကို ကိုကျော်ထွန်းအား တစ်ခါတစ်ခါဖွင့်

ပြောခဲ့ဖူး လိုအပ်၍ သူက ရယ်မောလျက် . ကို .

အသက်ကလံကွယ်... ဒီအတွက် ပုမနေစမ်းပါနဲ့... အချိန်
တွေအများကြီးရှိသေးတာပဲ... ဒီလိုချစ်နေရတာက မကောင်း
ဘူးလားကွယ်... ဤသို့ပင် နှစ်သိပ်တက်ရာသည်။

တစ်နေ့တွင် အသက်အရ ကိုကျော်ပြောင်ယ၊ ပြောင်ယ
နဲ့ မပြောင်ဘူး...။

တစ်နေ့သောညအိပ်ရာပင်ခါနီးတွင် ကိုကျော်က မကား
ဝလာခြင်းကြောင့် ကျမလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ကိုယ်လုံးက
လေးတိုးဝင်လိုက်ရာက သူ့ကိုမောကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဘာများလဲ ကိုကျော်ရယ်... ပြောစမ်းပါဦး...

ကိုကျော်မိမ့်မှာ အလုပ်၊ လုပ်နေရတာ သိပ်ဟန်မကျဘူး
လို့လဲလဲလဲလဲလဲလဲ... မနေ့က ကိုကျော်နှင့် ကျောမနေဘက်
သုဝယ်ချင်းထဲက စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ သူက အထက်
ပုံမှာပြည် (.....) မြို့မှာ နေတယ်ကွဲ့...။

လူတို့မြို့မှာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ စုပေါင်းထောင်ထားတဲ့
ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီး လိုနေတယ်တဲ့။ အဲဒါ ကိုကျော် လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်
တော့ ဝေးကွာသင့်ပါလိတဲ့။ ကိုကျော် လူတို့မြို့ကို ရောက်လာ
ပြီး ဒီကိစ္စကို ခိုင်ပင်တို့ စာရေးလိက်တယ်။

သူက သွားရောက် ဆွေးနွေးတိုင်ဝင်လိုကြောင်း ပြော

လား။ ကျမကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့်ပြုလိုပါသည်။
အောင်မြင်ပါက တစ်ခါတည်း အလုပ်လက်ခံခဲ့မည်ဟု ပြောကာ
ကလေးချင်း ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

ဤသည်ပင် ကျမတို့တို့ ဖြစ်သွားသည်။ အစပြုခြင်း
ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျမသည် ဈေးသို့ ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ စာသွားတွင် ကျမရှေ့
မှ ကိုယ်ပိုင်ကား တစ်စီးက ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ ကားပြုတင်
ပေါက်မှ ခေါင်းပြူးထွက်ကြည့်လိုက်သူကား လိုသစ်ဆန် ဖြစ်နေ
တော့သည်။ ကျမသည် သူ့ကို မြင်မြင်ခြင်း လုံးထွက်သွားခန့်
ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ကာကြောင့်မှန်အသိ၊ ကြောင်တစ်
ကောင်ကြီးသာ ကြည့်နေလိုက်မိပါလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှပင် သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကျမ
အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

အို... အသက်ကိုတွေရတာ ပမ်းသာလိုက်တာကွယ်
သိပ်ကိုပမ်းသာတာပဲ။ ငိုသစ်ဆန်းအသက်ကို တွေ့ချင်လွန်း
လို့ လိုက်ရှာနေခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီ။

ကိုသစ်ဆန်း ကျမမျက်နှာကို ခိုက်ကြည့်ကာ တကယ်
ပမ်းသာ အားရသော အမူအယာကြီးနှင့် ပြောနေပါတော့သည်။

ကျမကတော့... သူ့ကို မြင်လိုက်ရရင်ဘဲ ခံမြင်းမှုတွေ

က ထောင်းတန့် ပုဂံပြည်လားပါးတာသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ချုပ်ချုပ်တို့မတွေ့စရာအကြောင်းသာများရှိနေ
သေးလို့လား။ ချုပ်ချုပ်သွားစုံက အင်မတန်ရှင်းနေတဲ့ဥစ္စာ။

နဲ့မှ လာပြီး အလွမ်းသယ်မနေပါနဲ့ရှင်။”

သူတို့ကသာသည့် အင်မတန်မှ စိတ်မကောင်းသော အမ
ကယာသို့ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

“အသက် အခုလိုထင်နေမယ်ဆိုတာ။ ကိုသစ်ဆန်း
အသက်ကို တွေ့ချင်နေတာပေါ့ကွယ်။ ကိုသစ်ဆန်းကပေါ်
ကတင်လွှဲပြီး လူယုတ်မာတာဖြစ်ရုံ သတ်မှတ်ထားမယ်ဆိုတာ
ကိုသစ်ဆန်း ခိုင်မိပါတယ်။”

“ဟိုး... ရှင်ကတော့ လူယုတ်မာကြီး မဟုတ်လား။
ရှင်... ဇိနီးကလေးတစ်ယောက်ကို တျူးကျော်စစ်ထားပြီး
မှရှင်ပြေးနေတဲ့ လူယုတ်မာ အစစ်သတ်မဟုတ်လား။”

“အသက်ပြောလဲ ဒီရုဏ်းပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ထင်
သလိုမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုသစ်ဆန်း
ရှင်းပြပါရစေလားကွယ်။ တံ့ဟောဟိုဟိုဆိုင်ထဲမှာ တစ်ခုခု
သောတ်ရင်း ပြောတာပေါ့နော်။ ကိုသစ်ဆန်း ရှင်းပြပါရစေ”

ကျမဆိုတာ အမှတ်မကလဲ ဘာကြောင့် သူ့ခေါ်ရာ
နောက်သို့ လိုက်သွားမိတာလဲ။ မပြောတတ်ပါဘူး။

ဒီတော့သောတ်ရင်း သူ့ရှင်းပြသောစကားများကို ယုံရ

မည်ဆိုလျှင်... သို့သော်လည်း လူဝတ်ပြုစားတတ်သူတို့သည်

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ယုံကြည်ပါကွယ်... ဒါကတော့
အသက်ကို လေးလေးနက်နက်လက်မလပ်နိုင်သေးတဲ့ အခြေအ
နေနဲ့ ကြုံနေရတာပဲကလေး... ဒါကတော့ အခြားမဟုတ်ပါဘူး

လူကြီးတွေက ကိုယ်ဆုံးဖြတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းအ
ကြပ် အေးတေးတဲ့ စိတ်နဲ့နေလို့ပါ”

“ဒီလို စိတ်နဲ့နေတာနဲ့ ရှင်က ချောင်ပြေးရရောလား...
နာမည်နဲ့လည်း ငြင်းပြီး ကျွန်ုပ် လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဒီလောက်လဲ လေ့လာခဲ့ဖူးလေ... သူငယ်တို့ကို နာ
မည်နဲ့ရင် ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ရတာကို အမြဲပြတ်ပြတ်လိုက်မှာ ဆေးချာ
တယ်... ဒါကတော့... ကိုယ်ဆုံးဖြတ်တာပဲ... အလုပ်မငယ်မယ်ရရ
တယ်မရှိ... ဒီစွဲတယ်... လေးလေးနက်နက်... ဒီတော့ တကယ်လို့
အသက်ကိုသာ လက်ထပ်လိုက်ရင် ငါ့ဆိုးတာဟာပေါ့... ဒါ
ကြောင့် သူတို့မိန်းမတို့ကို စတုတ္ထဆင့်ထားရအောင် အကြောင်း
ပြုလို့ ကောင်းအောင် ခိုင်ခံ့ခြားကို ထွက်ခွာတာ... ဝါမလဲ
ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပွားနေတာလဲ တကယ်မှာကောင်းတာမှာ မဟုတ်
လား...”

“အသက်ကိုယူသလို ကိုယ်ဆုံးဖြတ်တာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ
ကိုယ်ဆုံးဖြတ်သွားရတဲ့ ကာသက်သိအောင် စာရေးထားခဲ့ပါ

တယ်။ သို့သော်လည်း ချစ်သူတို့ ဒီစာကို အလေးသိမ်း ဖတ်ရှုနေကြရမည်။
လူကြီးများကလည်း ဤစာကို အသက်ဆီမှ ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။
ထူးခြားစွာတယ်။ နိဒါန်းခြားစာပြန်ရောက်တော့ ချစ်သူတို့ဘက်
ကလေးကို ကိုယ်သေတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်ဟာ ဆရာကို
ကျော်ဖို့နဲ့ လိုက်ပြီးသွားပြီးသို့ဟာ ကြားရတော့ ကိုသက်ဆန်း
ရင်ကျိုးရမှာတော့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ပြုချက်တော့... ယုတ်ကံရှိနေပြန်ပါ
သည်။ ကျမလဲ ဘယ်လိုမှ ရေမရှိ ခိုင်းခြားနိုင်မည် မထင်ပါ။
ကျမကလဲ ကိုကျော်လွန်းနဲ့ အခုနေရခြင်းသည် ကျမ
အတွက် လောကနိဗ္ဗာန်ဖြစ်ကြောင်း တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်
ခံနေခဲ့ကြောင်း ပျော်ရွှင်မျှော်လင့်နေကြောင်း နိဒါန်းပြန်ပါသည်။
ကျေးဇူးပြုလျှောက်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ချစ်သူကြီးက ညီး ချစ်သူကလေး အသက်ကြာ
တစ်နှစ်ခန့်ခန့်သွားခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မချစ်ပြန်တော့ ကျမ
သို့ ကိုယ်ချစ်သူနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ရွှင်နေသည်ဟု
ပြောသောကြောင့်သာ အနေဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်း လူတို့ လိုလား
သိနေသည်။ ကျမ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်ဆီးရန် မဟုတ်ဘဲ
အပေါ်က ချစ်သူ အသက်လွန်နေသည်ကို ရှင်းလင်းပြရသည့်
ကြောင်း ဝေသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

အနေအတည်တကျမရှိသေး၍ လောလောဆယ် လာမည့်နိုင်
သေးပါ။ လက်ရှိပြီးမှ သူကိုယ်တိုင် လာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ဖြစ်ပါသည်။

လက်ရှိဆိုသည်မှာ အရက် (၂၀) ကျော်လောက် လိုပါ
သေးသည်။

နှောက်တစ်နေ့ နံနက်အစောကြီးတွင် ကိုသစ်ဆန်း
ကျမှ ထမင်း စပါတ်စပါတ် လာပြန်ကာ
တစ်မတန်အရေးကြီးနေသည် ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ညီမတို့ရန်
တောင်းဆိုလာမိတော့သည်။

ကိုသစ်ဆန်းယနေ့ ရွက်ရွက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို အသံသွင်း
စားသုံးနိုင်ပါက ကောင်းသည်။ အဲဒါကိုမူ လုပ်ကလပ်မရှိဘူး နောက်
သီချင်းကလပ် အရင်းခံတဲ့ အသက်ဆိုင်တဲ့ သီချင်းဖြစ်နေတယ်
ဒီတော့ အသက်ပေးလို့တင်ဆိုလျှင် ကိုသစ်ဆန်းတော့ မျိုး...
အသက်လိုက်ဆိုမယ်ဆိုလျှင် ဖုန်း (၂၀၀) လောက်တော့ ရမှာ
ပေါ့ကွယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသစ်ဆန်းကို ကူညီပါအုံးအသက်ရယ်
ခွဲမဟုတ်ရင် စရိငွေနှစ်ဆပြန်ရော်တော့မှာဘဲ။

ယခုလို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြတာ အကူအညီတောင်းလာပြန်
တော့လဲ မနေသာတော့ပြီ ဖြစ်နေပါသည်။

သုတေသန ပြုစု၍ သုတေသန အတိုင်း ကျင့်ကြံခြင်းသည်
စိတ်ဓာတ်လေးခုအား ကျင့်ကြံခြင်း နောက်ဆုံး ကျင့်ကြံခြင်း
သော အနေဖြင့် လက်ခံမိပါသည်။

ကိုယ်စားဆုံးသည့် သုတေသန အတိုင်း ကျင့်ကြံခြင်း
သို့ ခေါ်သွားကာ ကာလယ်ပင် အသံသွင်းကျပါသည်။

ကျင့်ကြံခြင်း သို့မဟုတ် သုတေသန အတိုင်း ကျင့်ကြံခြင်း
ကို ကြောင့်သည့် ကျင့်ကြံခြင်းနှင့် ကျင့်ကြံခြင်း ဟောတယ်သို့ ထမင်း
ကား ဩရန် ခေါ်လာပါသည်။

ကျင့်ကြံခြင်း အတိုင်း ကျင့်ကြံခြင်း လိပ်မော်ရည်တစ်ခွက်
ပိုသောက်ကျပါသည်။ အောက်တွင် ထမင်းစားသောက်ရာ အပြင်
သို့ ထွက်လာ၏။ သုတေသန ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်တွင် ခေါင်း
ယံတွင် မိုက်ခွံ ဖြစ်သွားမိ၏။ သာသနာ သတ်မှတ်တော့ပါ။

ကျင့်ကြံခြင်း သို့မဟုတ် သုတေသန အတိုင်း ကျင့်ကြံခြင်း
ကျင့်ကြံခြင်း အသွေး အသက်ကို အောင်မြင်သော အတိုင်း
စားရသော ကျင့်ကြံခြင်းကို မိတ်ဆွေးပါ။ အသက်ရယ်...
သို့ ရှိတော့မည်။ သို့ လက်ထဲတွင် ပြန်မရောက်နိုင်မှ
အသံအတိုင်း ချစ်တဲ့သူအနေနဲ့ သဘောကျ ချစ်မိခဲ့တယ်
ဆိုပါတော့ကွယ်။

သို့ရဲ့ ယုတ်မာစွာ ကားပုံကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဘဲ ပြောချ
လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါက ကိုကျော်ထွန်းလာသည်တွင် ကျမ၏ နို့တံ
တွင်းနက်သည်မဟာအမှားတော်ပုံကို လုံးစေ့ပါသည်စေ ပြောပြ
လိက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အဘယ်သူ သဘောထား
ကြီးနိုင်မည်နည်း စိတ်ခံနိုင်စွမ်း ကိုကျော်ထွန်းတစ်နေ့ဖြင့် ခွဲပုံမ
လွတ်တော့ပေ။ သူတို့လည်း ကျမအနေနဲ့ အပြစ်မတင်နိုင်တော့
ချေ။ ကိုကျော်ထွန်းပြန်သားသည်တွင် ကျမသည် သိုက်မလွှား
တော့။ . . ဤတွင် ကျမနှင့် ကိုကျော်ထွန်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး ချစ်လျက်နှင့် မုန်းခွဲရပေပြီ။

ကျမအပေါ် သဘောထားကြီးခဲ့သော ချစ်လင်ကြီး
ကိုကျော်ထွန်းနှင့် ပြတ်စဲတွာရှင်းပြီးသည် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျမတာဝန်ကို သတိထား ချစ်လယ်သမီးနှင့်သာ ပြီးဆုံးမည်
ဟု . . . တုံ့တွဲဝင်မည်လား . . . ဘာဝကို အဆုံးခံမည်လား . . .

ဤအခန်းများ . . . ကျမ၏တွက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။
ကျမသည် အကြီးတို့အိမ်တို့လည်း ပြီးသွားလို့မဖြစ်တော့ပေ။
ကပ်သုမပြုဝိပ်ပြုသော ဖြစ်ပေသည်။

ကျမသည် ကိုသစ်ထန်းထံသို့ သွားခဲ့ကာ ဗုဒ္ဓိသမ္ပယာ
ယကိုကို အစွမ်းတန်အဆုံးချခဲ့သည်။

သူသည် ကျမကိုတိမ်ခန်းတစ်ခန်းထားရမ်းကာ အပျော်

မိသားစုဖြင့် သမုတုတရား ခံလေသည်။

ကျမလဲ ပုဂံ နှစ်သို့ သူတရားပညာတရား ဆရာတို့ အမြဲတစေ
အမည်ပြုကာ စဉ်းစားလေ့ရှိပေလေသည်။

သို့သော် ကျမတို့ နှစ်သို့ ကြွေငြာများတွင်လည်း
အကောင်းအသိသွင်းထားသော သိပ္ပံပညာများဖြင့် လည်း
အကောင်း စီးပွားလေ့ရှိလေသည်။

သို့သော် ကိုယ်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်တရားပညာနှင့်ပင် ဤတို့
အလိုတွင် ကျမတို့ ကြွေငြာများအတွက် ကိုယ်တိုင်ပြုမယ်
အဖြစ် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် အလေးတော် နေရပေသည်။

အမှန်တော့ ကိုယ်တို့ဆန်းတင်လောက်ဟာ လူလိမ္မာ
ပညာရှိ လူညွှန်ခွဲစားနေသူ လူမိတ်တင်လောက်ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

ကျမ၏ ကိုယ်တိုင်ဆန်းတင် ကျမကို ကမရာ (မင်း)နှင့်
ထားခဲ့ကာ သူလိုချင်သော အနေအထားကိုယ်တိုင်များကို ခေါ်
ပို့ခိုက် မစွာနေကြောင်းနှင့် ကျမကို ညွှန်ကြားပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါ၏။

ကိုယ်တိုင်ဆန်းတင်လေသော အနေအထားများသည် ကိုယ်
လုံးတားဖြစ်ပြီး ကျမတို့၏မိတ်ဆွေများကလေးနှင့် ပါဝင်ကြား
အတိုက်ကို မထိတတ်နိုင်နှင့် မပေါ်တင်ပေါ်အနေအထားဖြင့် ရှိနေရန်
ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဂျေဆင်က တဲ့. . မခင်သက် ပြင်ဝေတော့။

“မစ္စတာဂျေဆင်ကျမလဲ ခုလိုပုံမျိုးကို တွက်ခါမှ. .

နိမ့် ဘူးတော့ ကြောက်တတ်တက်ဖြစ်နေတယ်. .”

မစ္စတာဂျေဆင်သည် ဓါတ်ပုံပညာကို ကျွမ်းကျင်ပြီး ပေး ကောင်းကို ဧရုလည်သော ပန်ချာဝီ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဘော်. . ဇီလိုလား ဝါမြင့် ဟိုဘီရိုထဲမှာ ဆရာပေးထား ကို ဝိုက်လေဘဲတစ်လုံးရှိတယ်. . နည်းနည်းသောက်ပါ သူ ဘိုယ်တိုင်ဘဲ သွားယူပြီး ကျမကို ဝမ်းပိုက်ခန့်ထည့်၍ နေရာ ပေးထားပါသည်။ သူလဲအကြိုက်မော့လိုက်သည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ နောက်ထပ်ကျမလဲ ထပ်တောင်းပြီး သောက်လိုက်ပါ သေးသည်။

သည်နောက်ကျမသည် မှန်တင်ခုံရေတွင် သွားရပ်လိုက် ပါသည်။ ကျမက မစ္စတာဂျေဆင် ဘယ်ကစရမလဲလို့ ပေးပါ သည်။

သူက. . ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်. . မခင်သက်။

ဂျေဆင်သည် ကိုယ်ဆန်းလစ်လျှင် လစ်သလို ထုထု ဝေါ့ဝေါ့ ပြုပါသည်။ ကျမကလဲ အစီအစဉ်တစ်ခုအတွက် သူ့ကို ရိုသ်သဲနှင့် ညှုတ်အခါ ညှုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူနှင့် ကျမနှစ်ယောက်ထဲ

ဖြစ်နေပေသည်။

သုက္ကံ ကျပကျပ်သံဝိသိယံတံ သံပင်များကို ပြေခိုင်း
ပါသည်။ ကျမက ကျပ်သံဝိသိယံတံ ပြေနေသည်တွင် သုက္ကံ
ကျပ်သံဝိသိယံတံ ပြေပေးပါသည်။ သုက္ကံများသည် ရွှေ
တွင် ကျနေသော ကျမနံလုံးကြီးကို သုက္ကံများက မထိကထိ
လေပွတ်တိုက်နေပါသည်။ ကျမကလဲ မသိချင်ဆောင် နေပါ
သည်။

ဖြေပြီးသည့်အခါ . . ကျမကကျီကျယ်သီးများကို ဆက်
လက်ဝဲဖြန့်ပါသည်။

သုက္ကံယံတိုင်လည်း ကျညီပြီးဖြုတ်ပေးပါသည်။ ကပေါ
ကကျီကို ချွတ်လိုက်ပါသည်။ ကျန်ရှိနေသော ဘရာဇိယာကို
ကျော်ဘက်မှ လွဲကာ ဖြုတ်၍ ပြေးပြေးခြင်းခွာသူလိုက်ပါသည်။
သူသည် ကျမဘရာဇိယာကိုကိုင်၍ ကျမနှိပ်းများကို စိုက်ကြည့်
နေပါသည်။ သုက္ကံလုံးများဟာ အရောင်တလက်လက်တောင်
နေသလို ထင်ရပါသည်။ ကျမကလဲ သုက္ကံနှာကို လိုလား
တောင်ကသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျမသည် ခေါင်းကဆံပင်များကို ဖိကာ ရွင်းနေလိုက်
ရာမှ သုက္ကံ ကျမသမိန်ကို ဖြေကာ ဆွဲချွတ်လိုက်ရာ ဂွင်းလုံး
ကတောက်သို့ကျသွားပါသည်။ သုက္ကံ ကျမသမိန်ကိုတောက်
ယူ၍ ဘေးတွင် မထိထားလိုက်ပါသည်။ ကျမပေါင်ချွန်တွင်
ဘောင်းဘီတိုဝပ်စပိုင်နာကိုကလေးစာ ကျန်ပါတော့သည်။

ဆတ်လတ်ပြီးသူက ပပ်စပိုင်နာလေးတို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ချွတ်ချနေသလိုနှင့် ပေါင်းကြွကြွဖြစ်နေသော ကျမစောက်ဖုတ်
လေးကို သူလတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်မေးပါသည်။ ကျမတလည်း
အားနည်းလေ ခါးလေးတွန့်သွားပါသည်။ ဘို့ပေပဲ ဆံပင်များကို
ဖိကာသာ နေလိုက်ပါသည်။

မစ္စတာဂျေဆင်က ကျမ၏ ကိုယ်လုံးအချိုးအစားကိုတင်
ကြီးကြည့်စား... အင်း... မခင်သက်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က
အချိုးအစားကျပြီး... ခင်မင်နှစ်သက်စရာ ကတော်ကောင်းနေ
ပါလားကွယ်...

ဟဲဟဲဟဲ... မစ္စတာဂျေဆင်က ကျမကို
မြှောက်နေပြန်ပါပြီ...

ကျမတကိုယ်လုံးသွက်သွက်ခါးစောင် ကိုယ်လေးကို
ယိမ်းကာနွဲ့ကာရီလိုက်သည်။ ကြာမူပါပါညှလို့က်ပါသည်။

ကျမဆံပင်များသည် ဟိုဘက်ဒီဘက်ခွဲ၍ ချထားသဖြင့်
မိနို့သီးများကို ဖုန်းစုပ်နေပါတော့သည်။

ဒါကိုပင်မစ္စတာဂျေဆင်က အခုခွင့်အရေးယူကာ အဲ...
အဲ... ဟုတ်လိုက်... လေ မခင်ဘက်ရယ်... ကျွန်တော်လို

ချင်တဲ့အနေအထားက ဂီပုံစံမျိုးဖြစ်နေပါပြီကော...
“ဘာလို့လဲ... ဂျေဆင်ရဲ့”

ဟော့ဂီမခင်သက်ဆံပင်ကလေးတွေက မိနို့သီးကလေး

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖုန်းဘုပ်နေတော့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အနေအထား
ကို ရောက်နေတာပေါ့။

ကျွန်း... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း... ဆိုကာ ကျမနို့တံတစ်ခုလုံး
ကို ကျမဆံပင်များနှင့် ဖျန့်ကာ သူလတ်များဖြင့် ပြုပြင်သလို
နို့သီးခေါင်းများကို သူလတ်ဖက်ဖြင့် မထိတထိပွတ်သတ်ခါ
မတော်ကသံယံသွားသလို အပြေဆံလှပါသည်။

ကျမ... ခုတ်မာရူသို့ ရောက်သည့်တွင် ကျမပေါင်
နှစ်ချောင်းကို အနေအထားပြုပြင်သလိုလိုနှင့် ကျမစောက်ဖက်
ကို ထိပွတ်လိုက်သည့်အပြင် ကျမပခုံးများနှင့် နို့သီးနှစ်လုံးကို
လဲ... သာခုကဲ့သို့ ထိကိုင်ပွတ်သတ်ပါသည်။

ကျမကလည်း သူတို့ အားပေးအားမြှောက်သဘောမျိုး
ဖြင့် အားရနေနှင့် ကျေနပ်။

ဟုတ်တဲ့... ပါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ပေးနေရတာ
မခင်သက်ကို ကျွန်တော်သားမယားလို ကျနေတာပဲဗျာ...
ကျေးဇူးတင်ရာဖြစ်နေသေးလား... အချိန်ဆွဲ၍ ထွသလို ပြုနေပါ
တော့သည်။